

Media: LIFO **Page:** 30,32,36,38 **Published at:** 15-12-2022
Author: **Surface:** 4264.78 **Circulation:** 0
 cm²
Subjects:



ΔΕΚΑ
NON
FICTION

ΒΙΒΛΙΑ ΠΟΥ ΞΕΧΩΡΙΣΑΝ ΤΟ 2022
 ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΙΚΟ ΜΠΑΚΟΥΝΑΚΗ



ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΖΙΟΒΑΣ,
Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗ ΧΟΥΝΤΑ ΣΤΗΝ
ΚΡΙΣΗ - Η ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ ΤΗΣ
ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ
 ΜΤΦΡ.: ΖΩΗ ΜΠΕΛΛΑ-ΑΡΝΑΟΥ,
 ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΑΜΟΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ
 GUTENBERG

Η πρώτη πολιτισμική ιστορία της Μεταπολίτευσης υπογράφεται από τον καθηγητή Νεοελληνικών Σπουδών στο Μπέρμιγχαμ Δημήτρη Τζιόβα και μας δίνει νέα κλειδιά και νέους μεθοδολογικούς τρόπους για να καταλάβουμε αυτήν τη σχετικά μακρά περίοδο από τη χούντα μέχρι την οικονομική κρίση. Το βασικό εύρημα του Τζιόβα είναι ότι μετά την πτώση της χούντας συντελείται η μετατόπιση από την πολιτική στην κουλτούρα, επομένως ο όρος «μεταπολίτευση» δεν είναι ικανοποιητικός για την προσέγγιση της περιόδου. Το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της κουλτούρας είναι η ταυτότητα, στις διάφορες μορφές της, και η αποσύνδεση των συλλογικών ταυτοτήτων από πολιτικές ταυτίσεις. Αυτήν τη δυναμική μετατόπιση από την πολιτική προς την κουλτούρα και την ταυτότητα ο Τζιόβας την εξετάζει και την καταγράφει στα ποικίλα πεδία της ιδεολογίας, του πολιτισμού και των μέσων.

Η σχέση με την Ευρώπη (φιλοευρωπαϊοί - ευρωσκεπτικιστές), το έθνος σε σχέση με το παρελθόν του, η θρησκεία και η μετανάστευση, η γλωσσική ποικιλότητα, ο λογοτεχνικός κανόνας και η ανασύνθεσή του, οι νέοι, ο φεμινισμός, η σεξουαλικότητα, η απορρύθμιση των μίντια, είναι μερικά από τα θέματα που συζητούνται στο βιβλίο. Η εκ νέου ανακάλυψη της Ελλάδας στη διάρκεια της οικονομικής κρίσης της δεκαετίας του 2010 δίνει στον Τζιόβα την αφορμή να καταγράψει ένα νεο-αποικιακό βλέμμα στην Ελλάδα όπως η έκθεση Documenta ή η ποιητική ανθολογία *Μέτρα Διτόπιας* της Κάρεν Βαν Ντάικ.

IRENE VALLEJO, ΠΑΠΥΡΟΣ, Η
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΑΠΟ
ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ
 ΜΤΦΡ.: ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΛΑΙΟΤΡΙΒΙΑΡΗ,
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Ισπανίδα Ιρένε Βαλιέχο ήταν από τους πρωταγωνιστές της φετινής Έκθεσης Βιβλίου της Φρανκφούρτης, όπου η Ισπανία ήταν η τιμώμενη χώρα. Τη θέση της πρωταγωνίστριας την εξασφάλισε με το βιβλίο της *Πάπυρος* που μέσα σε λίγους μήνες εξελίχθηκε σε παγκόσμιο μπεστ σέλερ. Η Βαλιέχο αφηγείται εδώ την ιστορία του βιβλίου με μυθιστορηματικό τρόπο, κάνοντάς μας να συνειδητοποιήσουμε γιατί αυτό το αντικείμενο βρίσκεται στο κέντρο των πολιτισμών εδώ και αιώνες και, επιπλέον, εξακολουθεί να αντιστέκεται με την παραδεδομένη, φυσική μορφή του στην ψηφιακή αλλαγή. Δύο μεγάλα κεφάλαια βρίσκονται στο κέντρο αυτού του βιβλίου. Το ένα έχει τίτλο «Η Ελλάδα οραματίζεται το μέλλον» και το άλλο «Οι δρόμοι της Ρώμης». Η υλικότητα του βιβλίου είναι στο κέντρο της αφήγησης, όπως άλλωστε φαίνεται και από τον γενικό τίτλο. Οι Έλληνες χρησιμοποιούσαν κυρίως τον πάπυρο για τα βιβλία τους, πάνω στον οποίο έγραφαν με τον κάλαμο. Οι πάπυροι τυλίγονταν γύρω από τον ομφαλό και διατηρούνταν σε λάδι ζαφωράς ή κέδρου. Οι Ρωμαίοι χρησιμοποιούσαν τους κυλίνδρους πάπυρου κατά το ελληνικό μοντέλο. Εκτός από το βιβλίο, υπάρχουν και άλλοι ήρωες στην αφήγηση της Βαλιέχο. Ανάμεσά τους ο Δημήτριος ο Φαληρεύς, από τους ιδρυτές της Βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας.





ΒΕΝΕΤΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ, Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ - Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ (1942-1982)
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΛΙΣ

Η Νεοελληνική Φιλολογία είναι μια επιστήμη που συγκροτείται μέσα στην Κατοχή, αναπτύσσεται αυτόνομα και αποκτά τους δικούς της ήρωες, καθηγητές κυρίως του πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης που σήμερα τους γνωρίζουμε ως συγγραφείς και δημόσιους διανοούμενους. Η συγκρότηση αυτής της επιστήμης στο ελληνικό πανεπιστήμιο δεν ήταν εύκολη, καθώς μέχρι περίπου τα μέσα του εικοστού αιώνα η εθνική φιλολογία ήταν ταυτισμένη με την αρχαία ελληνική φιλολογία τόσο στο πανεπιστήμιο όσο και στα γυμνάσια, δηλαδή τα σχολεία της μέσης εκπαίδευσης. Το γλωσσικό ζήτημα ήταν επίσης μια σημαντική τροχοπέδη. Επιπλέον, η νέα επιστήμη έπρεπε να αποδείξει ότι διαθέτει υψηλής αξίας μορφωτικό κεφάλαιο, όσο και η αρχαία φιλολογία, και ότι η διδασκαλία της σύγχρονης λογοτεχνίας μπορούσε να συμβάλει σε ένα είδος αισθητικού και «ηθικού προσανατολισμού» των νέων. Η καθηγήτρια στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Βενετία Αποστολίδου δημιουργεί μια στέρεη αφήγηση για τη συγκρότηση αυτής της επιστήμης, επιλέγοντας ανθρωποκεντρική προσέγγιση. Τα κεφάλαιά της δεν είναι τάσεις ή πρακτικές αλλά ονόματα. Π.χ. Άλκης Αγγέλου, Γ.Π. Σαββίδης, Απόστολος Σαχίνης, Δ.Ν. Μαρωνίτης, Παν. Μουλλάς. Έτσι, για τους γενικότερους αναγνώστες το βιβλίο της Βενετίας Αποστολίδου διαβάζεται με αμείωτο ενδιαφέρον που αγνίζει, θα έλεγα, το αστυνομικό σοσπένς. Η ίντριγκα, οι συγκυριακές συμμαχίες, οι συγκρούσεις και οι ψηφοφορίες στις διαδικασίες εκλογής καθηγητών, οι αντιλήψεις για το τι θεωρείται επιστημονικό ή όχι δημιουργούν το αφηγηματικό ενδιαφέρον στο βιβλίο/έρευνα της Βενετίας Αποστολίδου. Φυσικά πρόκειται για τεράστια συμβολή όχι μόνο στην ιστορία της επιστήμης της Νεοελληνικής Φιλολογίας αλλά και στη διανοητική ιστορία της Ελλάδας που ακόμη δεν έχει γραφεί.



ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΧΕΚΙΜΟΓΛΟΥ, Ο ΩΝΑΣΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΜΗΝΑΓΟΣ Χ - Η ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ - ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΕ ΣΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Η πολιτική αεροπορία στη χώρα μας αναπτύχθηκε μέσα στον εμφύλιο πόλεμο. Μάλιστα, το καλοκαίρι του 1948 διέθετε ένα από τα τελειότερα εσωτερικά αεροπορικά δίκτυα του κόσμου. Στις αρχές της δεκαετίας του 1950 το αεροδρόμιο του Ελληνικού αναπτυσσόταν ραγδαία και βρισκόταν ανάμεσα στα δεκαπέντε πρώτα διεθνή αεροδρόμια του κόσμου, έχοντας μεγαλύτερη κίνηση από αυτό της Ρώμης. Από τους πρωτοπόρους της ανάπτυξης των αεροπορικών συγκοινωνιών στην Ελλάδα ήταν ο σμηναγός Στέφανος Ζώτος που υπέγραφε άρθρα πολεμικής ως Σμηναγός Χ. Έχοντας ως βασικό χαρακτήρα το πρόσωπο αυτό, ο συγγραφέας Αχιλλέας Χεκίμογλου ανασυστήνει την ιστορία της πολιτικής αεροπορίας που είναι ταυτόχρονα και η πολιτική ιστορία του τόπου στον Μεσοπόλεμο, στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου και στις δεκαετίες 1950 και 1960, όταν ο Αριστοτέλης Ωνάσης γίνεται ο δημιουργός της Ολυμπιακής. Ο Ωνάσης, ο Νιάρχος, ο Παπάγος, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο βασιλιάς Παύλος, η Φρειδερίκη, ο Ζολώτας, ο Γουλιανδρός, οι τραπεζίτες Περισμαζόγλου και Κωστόπουλος είναι οι άλλοι ήρωες αυτού του συναρπαστικού αφηγήματος.



ΣΩΤΗΡΗΣ ΡΙΖΑΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΙΔΕΑΣ - Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ, Ο ΑΝΤΙΒΕΝΙΖΕΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΑ ΑΣΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Η επαυξημένη νέα έκδοση του βιβλίου του ιστορικού Σωτήρη Ριζά, διευθυντή του Κέντρου Ερεύνων Νεώτερου Ελληνισμού της Ακαδημίας Αθηνών, αποτελεί βιβλίο-κλειδί για να ξανασκεφτούμε, με την απόσταση ενός αιώνα, τα γεγονότα της εκστρατείας στη Μικρά Ασία, της ήττας και του ξεριζωμού χιλιάδων Ελλήνων και, φυσικά, τη συντριβή της Μεγάλης Ιδέας στα παράλια της Ιωνίας. Ο Ριζάς τοποθετεί την εκστρατεία στο ευρύτερο πλαίσιο του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, παρουσιάζει τις διεκδικήσεις της Ελλάδας και εξηγεί γιατί οι Σύμμαχοι, νικητές του Παγκόσμιου Πολέμου έδωσαν εντολή για απόβαση στη Σμύρνη. Παρακολουθούμε επίσης το στρατηγικό αδιέξοδο στην εκστρατεία, την ήττα του Βενιζέλου και την άνοδο των αντιβενιζελικών και του αντιβενιζελισμού στην εξουσία, την κλιμάκωση με την πορεία του Ελληνικού Στρατού προς την Άγκυρα, την καταστροφή και, τέλος, την αναζήτηση των εξλαστήριων θυμάτων.

**ΔΕΚΑ
NON
FICTION**



ΒΙΒΛΙΑ & ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ



ΤΙΜΟΘΥ ΣΝΥΔΕΡ
Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ - ΜΑΘΗΜΑΤΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ
ΝΟΣΗΛΕΙΑΣ
 ΜΤΦΡ.: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΛΙΤΕΡΑΚΗΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Το δοκίμιο του διάσημου Αμερικανού ιστορικού του Γέιλ Τίμοθι Σνάιντερ είναι βαθύτατα πολιτικό, με θέμα το δικαίωμα στην υγεία, που στηρίζεται όμως στο δικό του βίωμα ως ασθενούς στα αμερικανικά νοσοκομεία από τον Δεκέμβριο του 2019 έως και τον Μάρτιο του 2020, λίγο πριν από το χάος που έφερε, ειδικά στις ΗΠΑ, ο κορωνοϊός. Στις 29 Δεκεμβρίου 2019 ο Σνάιντερ εισήχθη στο νοσοκομείο του Νιού Χέιβεν. Είχε ένα απόστημα μεγέθους μπάλας του μπέιζμπολ στο συκώτι του, η μόλυνση είχε διαχυθεί σε όλο του το αίμα, ο πυρετός του είχε χτυπήσει σαράντα και η αρτηριακή του πίεση είχε φτάσει στο 7/3. Η σφαιραμία κάπαζε και βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου. Μια διάτρηση της σκληροκοιλιακής απόφουσης μόνυε το ήπαρ του. Οι Αμερικανοί γιατροί παραμέλησαν το γεγονός. Ο Σνάιντερ έδωσε μάχη για να μπει στα επείγοντα. Οι νοσηλευτές δεν τον έπαιρναν στα σοβαρά. Κι επειδή συνοδευόταν από φίλη του γιατρό

που ήταν μαύρη, περιφρονήθηκε ρατσιστικά. Πέρασαν οκτώ ώρες για να τον δει γιατρός, ειδικευόμενος πειραματιζόμενος πάνω στο σώμα του, κάνοντας πολλά λάθη, και όταν επιτέλους έγινε η επείγουσα παρεχόμενη ήπατος, η απουσία μετεχειρητικής φροντίδας τον οδήγησε και πάλι στο χειρουργείο για μια νέα επέμβαση στο συκώτι. Ο Σνάιντερ, που ως καθηγητής στο Γέιλ ανήκει προφανώς στους ευνοημένους της αμερικανικής κοινωνίας, παρουσιάζει μια απόλυτα ζοφερή εικόνα του υγειονομικού συστήματος στις ΗΠΑ. Δεν είναι μόνο η πλήρης εμπορευματοποίηση. Αν δεν έχεις λεφτά, πεθαίνεις. Αλλά ακόμα κι αν έχεις λεφτά, πάλι πεθαίνεις. Ο Σνάιντερ το λέει ξεκάθαρα: η υγειονομική περίθαλψη δεν θεωρείται δικαίωμα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Κι αυτό είναι ένα μεγάλο παράδοξο στη χώρα των δικαιωμάτων και του δικαιωματοσμού, αφού, χωρίς την υγεία, δεν μπορεί να υπάρξει κανένα άλλο δικαίωμα. Το αυτοβιογραφικό ύφος και η βιωματική εμπειρία κάνουν αυτό το δοκίμιο του Σνάιντερ να διαβάζεται σαν έναν χρονικό μεταξύ ζωής και θανάτου.

ΤΖΩΡΤΣ ΣΤΑΪΝΕΡ (ΜΕ ΤΗ ΛΩΡ ΑΝΤΛΕΡ)
ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΣΑΒΒΑΤΟ - ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ
 ΜΤΦΡ. ΘΑΝΟΣ ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΩΜΑ

Ο Τζωρτζ Σταϊνερ (1929-2020) υπήρξε ο αναγεννησιακός διανοούμενος του εικοστού αιώνα, δάσκαλος και γκουρού, που, ως Εβραίος, είχε το βιβλίο στο κέντρο της ζωής του. Πολύγλωσσος, κοσμοπολίτης, πίστευε πως η πατρίδα σου είναι εκεί όπου μπορείς να γράφεις και να διαβάσεις. Οι συζητήσεις του με τη Γαλλίδα δημοσιογράφο και συγγραφέα Λωρ Αντλερ αποτελούν ένα είδος υποθήκης, καθώς έγιναν τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Πρόκειται για έναν μεγάλο διάλογο όπου ο Σταϊνερ, με πολύ πάθος αλλά χωρίς κανένα φόβο, μιλάει για τα μείζονα αλλά και τα ελπίσιμα θέματα που τον απασχολούσαν στη διάρκεια της πολύπλευρης και πολύπτυχης ζωής του. Βρίσκουμε εδώ τα κλασικά κείμενα, τη μετάφραση και την πολυγλωσσία, τον μαρξισμό, την εβραϊκότητα, τη μετακίνηση του από την Ευρώπη στις Ηνωμένες Πολιτείες και πάλι στην Ευρώπη, τη μετακίνηση από τη μια γλώσσα στην άλλη, την καθοριστική για τη διαμόρφωσή του μορφή της μητέρας του (μεγαλοαστή Εβραία της Βιέννης), τη λογοτεχνική κριτική, τη δύσκολη σχέση με το πανεπιστήμιο, καθώς δεν είχε το τυπικό academic προφίλ, και τόσα άλλα. Μου έκανε εντύπωση η άποψή του ότι η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ έβαλε τέλος στην εβραϊκότητα ως μια οικογενειακή αντίληψη.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ, ΚΩΣΤΑΣ
ΒΑΗΣΙΔΗΣ
ΤΟ ΦΡΙΚΤΟΝ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΗΣ
ΑΜΑΡΤΙΑΣ, Τ. Α+Β
 ΕΚΔΟΣΗ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ

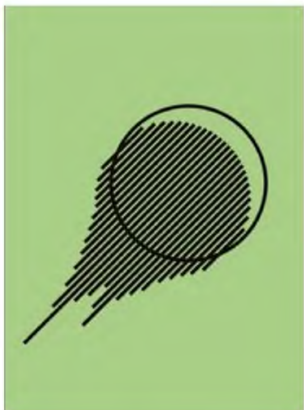
ΤΟΠΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

Τα Βούρλα ήταν το γκέτο σεφερασαίας που λειτουργήσε για εξήντα χρόνια στον Πειραιά, στην περιοχή της Δραπετσώνας. Περίκλειστο, σε μια έκταση επτάμιοι στρεμμάτων, με κέντρο μια μεγάλη αυλή που ταυτίζεται με τη σημερινή πλατεία Βούρλων, στέγαζε περισσότερες από 150 πόρνες. Ήταν ένας κανονικός οικισμός με καφενεία, εστιατόριο και αστυνομικό σταθμό. Λειτουργήσε μετά από αίτημα του δήμου Πειραιά στα μέσα της δεκαετίας του 1870 προκειμένου να συγκεντρωθούν οι εκδιδόμενες γυναίκες σε ορισμένη περιοχή έξω από την πόλη, όπως ήταν τότε η Δραπετσώνα, ώστε να ελέγχονται κοινωνικά, υγειονομικά και αστυνομικά. Η περιοχή λεγόταν «Βούρλα» λόγω της ύπαρξης στάσιμων υδάτων, που την έκαναν ακατάλληλη για οικιστική επέκταση. Τα Βούρλα, που απέκτησαν κανονισμό λειτουργίας το 1924, διέκοψαν οριστικά τη λειτουργία τους στη διάρκεια της γερμανοϊταλικής κατοχής. Αυτό το μοναδικό γκέτο συνδέθηκε με μεγάλη εκμετάλλευση των γυναικών, με εγκληματικότητα και βία, με ναρκωτικά, με το ρεμπέτικο, με κοινωνικές συγκρούσεις, ιδιαίτερα όταν μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή οι πόρνες εκδιώχθηκαν για να μείνουν στα δωμάτια τους πρόσφυγες. Το γκέτο είχε τόσο άσχημη φήμη που η Κοινωνία των Εθνών οργάνωσε αποστολή αυτοψίας στον Πειραιά στα μέσα της δεκαετίας του 1920. Χάρη σ' αυτή την αποστολή έχουμε μοναδικές φωτογραφίες που διασώζουν την τοπογραφία και την ανθρωπογεωγραφία των Βούρλων. Ο Σπύρος Παπαιωάννου και ο Κώστας Βλησίδης, χρησιμοποιώντας εξαντλητικά τις πηγές, ανασυστήνουν για πρώτη φορά, επί τη βάσει των τεκμηρίων και με ιστορική μεθοδολογία, αυτή την «εποποιία» που μας οδηγεί στην καρδιά της τοπικής ιστορίας αλλά και της ιστορίας του περιθωρίου, του φύλου και της σεξουαλικότητας.



36 LIFO - 15.12.22

ΔΕΚΑ NON FICTION



**DAVID FOSTER WALLACE
Ο ΡΟΤΣΕΡ ΦΕΝΤΕΡΕΡ ΩΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΕΜΠΕΙΡΙΑ - 5 ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΟ
ΤΕΝΙΣ**
ΜΤΦΡ.: ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΤΣΑΣ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΛΗΘΟΣ

Η τελετουργία είναι συστατικό στοιχείο κάθε αθλήματος. Μέσα σ' αυτή την τελετουργία και ιδιαίτερα στη σχέση αθλητών και κοινού, το άθλημα και ιδιαίτερα οι αθλητές αποκτούν διαστάσεις μεταφυσικές που αγγίζουν τις θρησκευτικές τελετουργίες και τη θρησκευτικότητα. Πάρτε, για παράδειγμα, τον θρυλικό πλέον τενίστα Ρότζερ Φέντερερ. «Η μεταφυσική εξήγηση είναι πως ο Ρότζερ Φέντερερ είναι ένας από εκείνους τους σπάνιους, υπερφυσικούς αθλητές που μοιάζουν να μην υπόκεινται, τουλάχιστον εν μέρει, σε ορισμένους φυσικούς νόμους». Η φράση ανήκει στον μεγάλο Αμερικανό συγγραφέα Ντέιβιντ Φόστερ Γουάλας (1962-2008) και προέρχεται από το δοκίμιό του «Ο Ρότζερ Φέντερερ ως θρησκευτική εμπειρία». Πρόκειται για πολύ στοχαστικό δοκίμιο πάνω στο άθλημα, πάνω στο σώμα, πάνω στην εμπειρία, στην ισορροπία, στην ιδιοφυΐα, στη οβελτάδα, ακόμη και στη θεία ενσάρκωση. Είναι ένα από τα πέντε δοκίμια για το τένις που συγκεντρώνονται στο βιβλίο «Ο Ρότζερ Φέντερερ ως θρησκευτική εμπειρία». Ο Γουάλας, που έπασχε από χρόνια κατάθλιψη και αυτοκτόνησε το 2008 (τον βρήκε κρεμασμένο η γυναίκα του), ήταν και ο ίδιος τενίστας. Η αυτοβιογραφία βραβίει, λοιπόν, πολύ σε αυτά τα δοκίμια που έχουν γραφτεί κυρίως στη δεκαετία του 1990. Βρίσκουμε εδώ το στυλ Γουάλας, τη φιλοσοφική διάθεση, το χιούμορ, τον σαρκασμό αλλά και τη μεγαλοχλία. Είναι τα στοιχεία που βρίσκουμε και στο μείζον μυθιστόρημά του *Infinite Jest* που κυκλοφόρησε το 1996 και όπου το τένις έχει επίσης τον δικό του ρόλο. Από τα πέντε δοκίμια, το πρώτο είναι η σχέση του Γουάλας με το τένις, ένα υπέροχο coming-of-age κείμενο. Τα άλλα τέσσερα είναι αφιερωμένα σε τενίστες (Τρέισι Όστιν, Μάικλ Τζόις, Ρότζερ Φέντερερ) και στο τουρνουά Αμερικαν Όπεν, από τα αρχαιότερα και μεγαλύτερα στον κόσμο. Καλή μετάφραση και ένα γλωσσάρι όρων για όσους αγαπούν τον Γουάλας, αλλά δεν ξέρουν τι είναι το μπάκοπιν ή το ντροπ σοτ.

**ΑΡΤΕΜΙΣ ΛΕΟΝΤΗ
ΕΥΑ ΠΑΛΜΕΡ-ΣΙΚΕΛΙΑΝΟΥ:
ΥΦΑΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΜΥΘΟ ΜΙΑΣ ΖΩΗΣ -
Η ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ**
ΜΤΦΡ. ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΧΙΝΑ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Η καθηγήτρια Νέων Ελληνικών στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν Άρτεμις Λεοντή παρουσιάζει σ' αυτήν τη βιογραφία μια εντελώς διαφορετική Εύα Πάλμερ-Σικελιανού (1874-1952), πολύ μακριά από την εξανισμένη εκδοχή της ζωής της. Αυτή η εκδοχή, που ήταν κυρίαρχη μέχρι πριν από λίγα χρόνια, ανταποκρινόταν στα πολιτικά αιτήματα της εποχής, ιδιαίτερα στα πρώτα χρόνια του Ψυχρού Πολέμου και του Σχεδίου Μάρσαλ αλλά και στο αίτημα της ελληνικότητας. Η συγγραφέας παρουσιάζει τη μεταμόρφωση της Εύας Πάλμερ από μια πλούσια Νεοορκεζά ντεμπιτάντ, που ήταν έξυπνη και όμορφη, με κόκκινα μαλλιά που έφταναν ως το πάτωμα, σε ηρωίδα της αντικουλτούρας, της ανατροπής, του queer, στην αρχική έννοια του παράξενου αλλά και στη σύγχρονη εκδοχή του. Μέσα από τα πέντε κεφάλαια του βιβλίου της η Λεοντή δείχνει τις πολλές εκδοχές της ταυτότητας της ηρωίδας της: σαφική ερμηνεύτρια, λεσβία υφάντρα, σκηνοθέτρια, συνθέτρια, συγγραφέας, σύζυγος, ερωμένη, περιθωριακή, πολιτικά ριζοσπαστικοποιημένη.



**ΔΕΚΑ
NON
FICTION**